

בשכילו דהוי כמתעסק בעצמו לא כן לטע' דכבודו של מת
אף אם הניח איש בשכילו איכא בזיון למת דהוי קל כעני
העם אבל כפי דברי הט"ז נר' דרבני מרן דפסק כמי שיש
לו מי שישא משאיו דרשאו להחמיר' הם תמוהים מ"ש מאתקו
נשואה וכעת ל"ע :

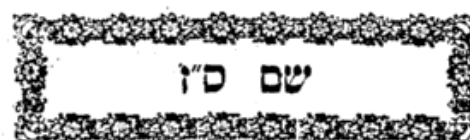
שם באותו סי'

סימן ד ואם יש לו מי שישא ל- בשכילו כדברי קבוצה
ורוצה להחמיר ע"ע ולקרות חין מוחין בידו
וכ' הט"ז סק"כ בירוש' אמרי' כן מפני כבודו של מת ה"כ
מפני שאין לו מי שישא משאיו נ"מ אם יש לו מי שישא משאיו
דלמע' הא' אחר גס כזה וכב"י הרוצה להחמיר כמי שיש
מי שישא הרשות בידו דספיקא דרבנן ואין זה ענין להא'
דתן כפי' הקודם דאין חייבין לקרות דהתם בטובה תלוי
משא' כ' הכא ודאי' לה' לבושי שרדרהניס דאין חייב' ור"ל דכ'
סס דכזה"ז חייב חתן בק"ש משום דשם הפטור מחמת כונה
והאורגא בלא"ה אין מכוונים עכ"ל ולדידי' הם כונת דבריו
כך הם אינם לא מן המתמיהין חדא דכונתו להקשות מ"ש
הכא דפטורים והתם קי"ל דחייבים א"כ הו"ל לקבוע דב'
על עיקר הדיון דכ' בש"ע פטור מק"ש ואמאי הו"ל לקבוע
דבריו אחר שהביא דברי הב"י ועוד דלפ"ז דבריו הם ללא
טורח ודאי' ל"ד כלל דהתם טעמא משום כונה והבא טע'
אחרינא הן אמת דראיתי להרב עטרת זקנים דכתב כעני'
הדיון דפטור ואפי' כזה"ז דאין מכוונים כמי אין להחמיר מט'
כבוד המת יע"ש והן הנה מ"ש ה' בכונת הט"ז ולי נר' דכונת
הט"ז להק' דשם בחתן כבר הס' הכ"י להל' בהרי"ק והרמב"ם
דאם רוצה להחמיר ולקרות אפי' בזמניהם הרשות בידו וכן
פי' נמי' ברעת הטור דס"ל כן וכאן כפי' זה כולל הסכימו
דאין יכול להחמיר וזה שכתב וזה אינו ענין למ"ש בחתן
דחייבין לקרות ומדשינה הלשון דאין חייב' לקרות בא' לרמח
דשם דינא הוא דחייב ליכא אבל רשאי להחמיר ולקרות מה
שאין כך הדיון כאן וכ' דשאני התם בכונה תלויא מלתא ואם
רוצה להחמיר דיוכל לבזיון הרשות בידו וכמ"ש מרן כ"מ הל'
תפלין דה"ט דרשאו להחמיר דיוכל לו' בידו לטון משא' כ'
הבא דאיכא טע' אחרינא או משום כבודו של מת או שאין
מי שישא משאיו :

הלכו נט'י סי' ק"ס ס"א

סימן ה מים שנשתנו מראיהן וכו' פסולין . וראיתי
בכה"ט סק"ג דליין ע"ז מ"ש הב"ח דוקא
נטילה אבל בטבילה מ' סאה לא נפסל משום מראה וכו'
יעו"ע וכנר' דלא דקדק היטב בדברי מרן גופיה ס"ו דנר'
מדבריו דפליג על דברי הב"ח הללו וס"ל דאפילו בטבילה
פוסל בשני מראה דשם כ' אין המלאכה פוסלת לא במים
שאובין וכו' אבל לא כמי מקוה או מעין הרי דלא התיר
כטב"כ כי אם בפיקול מחמת מלאכה אבל לא בפיקול דשני
מראה . וכן ראיתי להט"ז סק"ו שדקדק כן מר' מרן הללו :

שם ס"ז

סימן ו חמי טבילה יכול להטביל בהם את הידים אבל
ליטול מהם ככלי לא . והט"ז סק"ב דטע' דבי

תקינו רבנן טבילה לאו כחמין תקון והני גרועי מחמיו האור
שלא היתה להם שעת הכושר דש"י עכ"ל . ודבריו הם תמו'
לענ"ד דאין לזין על דברי מרן ט' דרש"י הללו דדברי מרן
בדור מללו דלית ליה ס"ט דרש"י דבסמוך ס"ח כתב דטעם
חמיו טבירה מפני שהם מרים וכו' אבל אם ימלאו מים חמין
נובעין שראוין לשתיית הכלב טטלים מהם לידים ואלו לטעמ'
דטעיס דש"י מפני שלא היתה לו שעת הכושר כל מין מים
חמין מתחיל' הם פסולים . וכן ראיתי להעט"ז דכ"כ בפני'
יע"ש וא"כ איך הט"ז לזין ע"ד מרן כאן ט' דרש"י מאחר
דחליקין הם בטעמא וכו' מ' לדינא וכמ"ש עוד נר' דכ"מ
כין הטעם דמרן לטעם דרש"י כמי הים שהתחילין דכתב
המג"א משה הרדב"ז רעל ידי דהיה ראוין לשתיית הכלב
וכשרים לנטילה ועו"ע ואילו לטע' דרש"י מי הים לא היתה
להם שעת הכושר וגם ברותחין דראוין לשתיית הכלב לא
מה"ט משום דכל כה"ג אמרינן לא תקינו נטילה ברותחין
והגם דבמים רותחין כשרים לנטילה מפני שקותה להם
שעת הכושר לא כן כמי הים דמתחילה כמי לא היו ראוין
לנטילה וא"כ הך דינא דהרדב"ז נר' דכפלונתא הוא שני
לפי הטעמים וכעת אין בידו ס' הרדב"ז לראות הדברים
על מקובצין :

שוב אינה ס' לידו ספר הרדב"ז והרואה בדבריו יראה
דלא כ"כ לא כמי שסיה בדרך ולא הים בידו מים
ליטול וכו' ממאז לא איזה דרך יותר טוב לזהות ידי נטילה
ואפשר דכל כה"ג אייל ומרשם גס רש"י ליטול וידיו כמי הים
ואף דלא היה לו שעת הכושר דמה הים לו לעשות אבל ה'
מג"א נר' דכתב דבריו לדינא דיכול לעשות כן וכדאי' לדעת
רש"י לא ואלו ידי נטילה ככ"ל :

הלכות פסח סי' תמ"א

סימן ז נכרי שהלכו וכו' אפי' לא הגיע זמן שקבע עוד
אחר הפסח וכו' נקנה לו למפרע וכו' הרמב"ם
ז"ל בפ"ד מה' חו"מ הל"ה כ' ח"ל ישראל שהיה חמט' אלל
הנוי הם אמר לו אם לא הבאתי לך מעות מכאן ועד יום
פ' קנה חמץ זה מעבשו ה"ז ברשות הנוי וכו' והוא שיהיה
אותו זמן שקבע לו קודם הפסח וכו' עכ"ל . ולא ידעתי דעת
רבינו כזה דבהניע זמן קודם הפסח מה בא להשמיענו כזה
דחמץ זה מוקד' לאחר הפסח כשיעור דמותר דקודם הפסח
כבר החמץ קנאו הנוי והוי כחמט' של גוי אחר הפסח ודאי
מותר ולא ראותי לשום ה' מן הגדולים שנתעורר כזה והאור
ה' את עיני וראיתי להר' גרוד החיים בחי' לרבינו שהביא
משם הר' מנחם דהוק' לו כן בדברי רבינו וכתב ליישב דרבו'
איוירי דא"ל אם לא פרעתיך מכאן ועד יום פ' וקיה שלך
שחובל למוכרו אם לא תרצה להמתין עד שאפרטו וכשהגיע
הזמן לא לקחו ממנו ועדין הוא ברשות ישראל ועבר עליו
הפסח וכו' יעו"ע וק"ל ע"ד דה"א דחמץ עדין הוא ברשות
ישראל ודאי דקוף חייב באחריותו וחייב לכערו דלא גרע
מחמץ של נכרי שהפקדו ביד ישראל דחייב באחריותו דחייב
לכערו וכמ"ש הרא"ש בסוגיא יעו"ע ול"ל דהשתא איוירי
שלא קבל עליו אחריות דהא ודאי בכה"ג דא"ל ואם רטוק
שתמתין לו עד שאפרטו א"כ ודאי בידו הוא שלא ליפרע
מן המשכן וכדאי' הם נגנב או נאבד ברשות ישראל קאי
מאחר דעבר הזמן ולא לקח המשכן דאמר לו אם רטוק
שתמתין עד שאפרטו וכשרה להמתין ודאי הוי ברשות ישראל
והוי חמט' של ישראל ועלה בדעתי לומר' דאיוירי דהיה מופקד
ביד גוי אחר ואחריותו על הנפקה וככה"ג שפיר כתב
רבינו דאם עבר הזמן שקבע קודם הפסח מאחר דאמ"ל
מעבכיו קנה והגם דא"ל אם תרצה להמתין . וע"ד שכתב
הרב